

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж1-100/24
07.02.2024. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Радомана Спарифа, председника већа, Злате Несторовић и Милене Петровић, чланова већа, са записничарем Весном Митревском, у кривичном предмету окривљеног АА због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Чачку и браниоца окривљеног адвоката Ивана Тмушића из Чачка, изјављеним на пресуду Основног суда у Чачку К-293/23 од 14.11.2023. године, у седници већа одржаној 07.02.2024. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

Усвајањем жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Чачку **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Основног суда у Чачку К-293/23 од 14.11.2023. године, само у погледу одлуке о казни затвора, тако што Апелациони суд у Крагујевцу, окривљеног АА **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 6 (шест) година и 1 (један) месец у коју казну му се има урачунати време проведено у притвору почев од 07.07.2023. године, па до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција, жалба браниоца окривљеног се **ОДБИЈА** као **НЕОСНОВАНА**, а првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К-293/23 од 14.11.2023. године, оглашен је кривим АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 4 (четири) месеца у коју казну му се има урачунати време проведено у притвору почев од 07.07.2023. године па до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди.

Према окривљеном је сходно члану 87 КЗ, изречена мера безбедности одузимање предмета по потврди о привремено одузетим предметима ПУ Чачак од 08.07.2023. године и то: 1 пар рукавица црне боје, једна хирушка маска црне боје, један маскирни шешир зелене боје, и 1 нож црних корица дужине 13 цм и сечива дужне 18 цм, фотографисан и изузет по извештају о форензичком прегледу лица места ПУ Чачак од 08.07.2023. године.

Истом пресудом обавезан је окривљени да не име трошкова кривичног поступка насталих у ОЈТ Чачак, на име вештачења доктора Милоша Ђуровића неуропсихијатра исплати износ од 20.004,00 динара, као и не име заступања окривљеног од стране браниоца по службеној дужности, адвоката Ивана Тмушића из Чачка, износ од 105.750,00 динара, на рачун буџета Републике Србије у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан и да на име трошкова кривичног поступка, а на име вештачења од стране вештака неуропсихијатра др Милоша Ђуровића исплати суду износ од 6.000,00 динара као и на име трошкова довођења из КПЗ Крагујевац и трошкова прегледа окривљеног износ од 6.628,00 динара, као и на име паушала износ од 4.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Трошкови кривичног поступка на име одбране окривљеног имају се исплатити браниоцу окривљеног по службеној дужности, адвокату Ивану Тмушићу из Чачка из буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Чачку, због неправилне одлуке о кривичној санкцији и другим одлукама из члана 437. тачка 4. у вези члана 441. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу преиначи ожалбену пресуду Основног суда у Чачку К-293/23 од 14.11.2023. године, на тај начин што ће окривљеног АА за извршено кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, осудити на казну затвора у дужем трајању, и

- бранилац окривљеног, адвокат Иван Тмушић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени суд укине пресуду Основног суда у Чачку К.број 293/23 од 14.11.2023. године и предмет врати на поновно одлучивање током којег ће бити отклоњене повреде на које је указано жалбом.

Одговор на жалбу јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Чачку поднео је бранилац окривљеног адвокат Иван Тмушић из Чачка, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу одбаци жалбу ОЈТ Чачак изјављену против пресуде Основног суда у Чачку К.293/23 од 14.11.2023. године, као неуредну или да одбије жалбу као неосновану.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу је у писаном поднеску Ктж-109/24 од 05.02.2024. године, предложио да Апелациони суд у Крагујевцу као другостепени, усвоји као основану жалбу ОЈТ-а у Чачку, преиначи пресуду Основног суда у Чачку К-293/23 од 14.11.2023. године и окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, осуди на казну затвора у дужем трајању, а да се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Тмушић Ивана из Чачка, одбије као неоснована.

Апелациони суд у Крагујевцу, је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 447 став 2 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца на којој је размотрио целокупне списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, испитао у оквиру основа, дела и правца

побијања који су истакнути у изјављеним жалбама, па је по оцени навода у изјављеним жалбама и писаном предлогу јавног тужиоца Апелационог јавног тужиоца нашао:

Жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Чачку је основана, а жалба браниоца окривљеног адвоката Ивана Тмушића, је неоснована.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног, првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, истичући да побијаном пресудом није потпуно решен предмет оптужбе (члан 438 став 1 тачка 8), да је изрека побијане пресуде неразумљива (члан 438 став 1 тачка 11) и да је изрека побијане пресуде противречна сама себи и разлозима, да пресуда нема јасних и потпуних разлога о одлучним чињеницама (члан 438 став 2 тачка 2).

Насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног, Апелациони суд налази да првостепена пресуда није донета повредом поступка ове врсте, предмет оптужбе је потпуно решен, изрека побијане пресуде је разумљива, садржи јасан и потпун опис радњи извршења из којег произилазе сва законска обележја кривичног дела разбојништво за које је окривљени оглашен кривим и није противречна сама себи, нити разлозима пресуде из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио предметно кривично дело и које је све радње предузео ради извршења истог.

Из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичног дела и како је првостепени суд ценио доказе, а што је све у складу са садржином изведених доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда.

Жалбом браниоца окривљеног надаље се истиче да је изрека пресуде противречна сама себи и неразумљива у погледу озбиљности претње окривљеног према оштећенима приликом извршења кривичног дела, из разлога што је окривљени након уласка у радњу са ножем и наредбе радницима да му предају пазар, оставио нож на неколико минута на пулт радње, односно на дохват руке радницама.

Жалбени наводи браниоца окривљеног су неосновани, са разлога што је првостепени суд правилно ценио одбрану окривљеног као признање извршења кривичног дела, у погледу предузетих радњи, имајући у виду да је његово признање у сагласности са изјавама оштећених радница, ББ и ВВ, како се критични догађај одиграо, као са изјавом представника оштећеног, ГГ. Из изјава оштећених, радница продавнице ББ и ВВ се утврђује да им се окривљени критичном приликом под претњом ножем, обратио речима „дајте паре“ и од њих одузео новац у укупном износу од 154.500,00 динара, да су оштећене његов улазак у продавницу са маскирним шеширом и хирушком маском на лицу и ножем схватиле као претњу, а из изјаве оштећене ВВ и да је приликом уласка у продавницу окривљени држао нож испред себе, уперен ка њој у висини стомака, али да је није ножем додирнуо. У вези самог догађаја оштећене ББ и ВВ раднице продавнице „Цегер 032“ изјавиле су и да су том приликом доживеле велики стрес, да је ВВ била толико уплашена да је све време плакала, због чега је након догађаја долазила хитна помоћ. Како ни окривљени није спорио да је предметно кривично дело извршио са употребом ножа, који је уперео у раднице-оштећене, и том приликом захтевао да му дају све паре, што су из страха и учиниле, отуда је правилан закључак првостепеног суда, да су се у радњама

окривљеног описаним у изреци пресуде, стекли сви субјективни и објективни елементи кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, за које је оглашен кривим.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно утврђеног чињеничног стања жалбом браниоца окривљеног се истиче да је спорна и висина одузете противправне имовинске користи, јер су опречне изјаве оштећене сведока ББ и оштећене ГГ.

Наведени жалбени наводи су неосновани јер је првостепени суд правилно на основу исказа ГГ утврдио да се ради о износу од 154.500,00 динара који је враћен, јер је њен супруг преузео новац и потписао потврду о враћеном новцу, а такође овај износ потврђује и радница ББ, да је окривљеном критичном приликом поред износа од 150.000,00 динара, дала и износ од 4.500,00 динара, укупно износ од 154.500,00 динара, истичући да је за овај догађај израђен и пресек касе. Ове чињенице није спорио ни окривљени у својој одбрани јер је изјавио да је новац одузео али није стигао да изброји, па претпоставља да су наводи тачни, јер је од стране полиције заустављен неколико минута од продавнице.

Жалбом браниоца окривљеног се указује и да ожалбена пресуда садржи нетачне податке у делу пресуде у ком се означавају идентификациони подаци окривљеног у делу где је наведено да је осуђиван пресудама Вишег суда у Чачку К-20/14 од 03.09.2014. године, на казну затвора у трајању од три године, због кривичног дела из члана 246а став 1 КЗ, а треба да стоји 246 став 1 КЗ и да је осуђиван пресудом Вишег суда у Београду К-448/15 од 08.11.2017. године, на јединствену казну затвора у трајању о 3 (три) године и 10 (десет) месеци због кривичног дела из члана 246а став 1, па је цела пресуда и одлука о казни у конкретном случају заснована на погрешној примени одредаба члана 55а КЗ, односно на изводу из КЕ, те је суд требао да прибави и изврши увид у пресуде Вишег суда у Београду К-448/15 од 08.11.2017. године и пресуду Вишег суда у Чачку К-20/14 од 03.09.2014. године, како би утврдио да ли је окривљени ранија кривична дела извршио са умишљајем или нехатно.

По оцени Апелационог суда, ови жалбени наводи су неосновани.

Стоји чињеница да је у уводу пресуде у делу који се односи на личне податке и осуђиваност окривљеног унето да је окривљени осуђен пресудом Вишег суда у Чачку К-20/2014 од 03.09.2014. године, на казну затвора у трајању од три године због кривичног дела из члана 246а став 1. КЗ, међутим суд је у образложењу пресуде на страни 11 правилно утврдио осуђиваност окривљеног, с обзиром на извод из КЕ где су унети тачни подаци и на основу којих је суд утврдио отежавајуће околности. Супротно жалбеним наводима у образложењу пресуде, нису погрешно утврђени подаци о претходној осуђиваности окривљеног. Жалбени наводи браниоца окривљеног, да би првостепени суд увидом у напред наведене пресуде утврдио да ли је окривљени кривична дела извршио са умишљајем или из нехата без утицаја су на правилност утврђеног чињеничног стања, из разлога што је првостепени суд правилно утврдио да је окривљени осуђиван за кривична дела из члана 246 став 1 КЗ, и за кривично дело из члана 246а став 1 КЗ, која се могу извршити само са умишљајем.

Жалбом браниоца окривљеног се истиче да је пресуда у погледу оцене урачунљивости окривљеног у тренутку извршења кривичног дела заснована на контрадикторном и противречном основном и допунском налазу и мишљењу вештака

неуропсихијатра др Милоша Ђуровића, који је првостепени суд некритички прихватио у целости.

По мишљењу Апелационог суда изнети жалбени наводи су неосновани, будући да је првостепени суд правилно утврдио на основу налаза и мишљења вештака неуропсихијатра Милоша Ђуровића од 29.07.2023. године, да је окривљени особа очуваних интелектуалних когнитивних способности, који сада и у време извршења кривичног дела не манифестује привремену или трајну душевну болест, привремену душевну поремећеност нити другу тежу душевну поремећеност. У време извршења кривичног дела окривљени се налазио под утицајем алкохола у малој концентрацији и под могућим утицајем психофармака и наркотика – седатива и марихуане. У време извршења кривичног дела способност окривљеног АА да схвати значај дела и управља поступцима била је смањена не битно. Вештак је извршио увид у све чињенице из списка предмета, имао је увид у изјаве окривљеног, изјаве сведока, обавио је интервју и преглед окривљеног, извршио је увид у медицинску документацију, и посебно ценио стање свести и понашање, начин извршења дела и мотив извршења дела. Податке о конзумирању алкохола, седатива и марихуане, дао је сам окривљени. Вештак је изјавио да може да објективизује степен алкохолисаности окривљеног на основу урађеног алкотестирања и степен алкохолисаности је занемарљив испод клинички значајног утицаја на свест (приликом алкотестирања од стране службених лица ПУ Чачак, установљено је да окривљени има 0,11 промила алкохола у организму). Приликом оцене стања свести, урачунљивости окривљеног у време извршења кривичног дела, имао је у виду и ценио све чињенице и околности поред осталог утицај алкохола и евентуално осталих психоактивних супстанци (ривотрил, марихуана), па је у складу са тим дао налаз и мишљење. Неспорно је да вештак није извршио увид у извештај лекара службе хитне помоћи од 09.07.2023. године, (што се у жалби истиче), међутим наведено није од утицаја, обзиром да је кривично дело за које се окривљени оптужује извршио 07.07.2023. године, имајући у виду и да првостепени суд правилно није прихватио део одбране окривљеног, који се односи на количину алкохола коју је конзумирао том приликом, као и у погледу осталих опијата и психофармака, јер се различито изјаснио на записнику 23.10.2023. године и на записнику ОЈТ-а Чачак од 09.07.2023. године.

Жалбом јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Чачку, основано се побија првостепена пресуда због неправилне одлуке о кривичној санкцији и указује да је првостепени суд погрешно применио одредбе члана 55а КЗ. Истиче се да првостепени суд није правилно применио одредбу члана 55а КЗ, а којом је прописано да ће суд за кривично дело учињено са умишљајем, а за које је прописана казна затвора, изрећи казну изнад половине распона прописане казне, под следећим условима: 1. ако је учинилац раније два пута осуђиван за кривично дело учињено са умишљајем на затвор од најмање једну годину, 2. ако од дана отпуштања учиниоца са издржавања изречене казне до извршења новог кривичног дела није протекло пет година.

Првостепени суд је правилно утврдио како се то наводи у образложењу пресуде, а што је утврђено на основу извода из казнене евиденције, да је окривљени раније осуђиван за кривична дела учињена са умишљајем и то пресудом Вишег суда у Чачку К-20/2014 од 03.09.2014. године на казну затвора у трајању од три године, због кривичног дела из члана 246 став 1 КЗ, и пресудом Вишег суда у Београду К-448/2015

од 08.11.2017. године на казну затвора у трајању од три године и 10 месеци због кривичног дела из члана 246а став 1 КЗ, чиме је у конкретном случају испуњен први услов из члана 55а КЗ.

На основу извода из КЕ за окривљеног од 18.10.2023. године, је утврђено да је затворска казна по пресуди Вишег суда у Београду К-448/2015 од 08.11.2017. године у трајању од три године и 10 месеци, извршена и да је наступио престанак затворске казне дана 14.01.2019. године, коју је окривљени издржавао у КПЗ у Нишу, те да је окривљени ново кривично дело за које му се сада суди, извршио 07.07.2023. године, тако да од дана отпуштања учиниоца са издржавања напред изречене казне до извршења новог кривичног дела није протекло пет година, чиме је испуњен и други услов за примену одредбе члана 55а КЗ, о вишестурком поврату.

Апелациони суд налази да је првостепени суд правилном применом одредбе члана 54 став 1 КЗ, ценио све олакшавајуће и отежавајуће околности, које утичу да казна буде мања или већа и правилно је на страни окривљеног као олакшавајуће околности ценио признање извршења кривичног дела, личне и породичне прилике окривљеног, а од отежавајућих околности његову ранију осуђиваност (два пута за истоврсна кривична дела). Међутим, по оцени Апелационог суда основано се жалбом ОЈТ-а указује да је првостепени суд погрешно применио одредбе члана 55а КЗ, приликом одмеравања висине казне, када је окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 4 (четири) месеца, имајући у виду да је за предметно кривично дело, запрећена казна затвора у трајању од две до десет година, те је Апелациони суд имајући у виду наведене околности преиначио казну затвора и окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 6 (шест) година и 1 (један) месец, која је по оцени овог суда сразмерна тежини учињеног кривичног дела и степену кривице окривљеног као извршиоца, те је као таква нужна и довољна за постизање сврхе кажњавања прописане чланом 42 КЗ, у оквиру опште сврхе прописивања и изрицања кривичних санкција предвиђена чланом 4 став 2 КЗ.

На основу наведеног Апелациони суд је правилно применио одредбу члана 55а КЗ, приликом одмеравања висине казне те је окривљеног осудио на казну затвора изнад половине распона прописне казне.

Из изнетих разлога, а на основу чл. 457 и 459 ЗКП, Апелациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар,
Весна Митревска с.р.**

**Председник већа – судија,
Радоман Спарић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Весна Алексић**